

Sorpresa de mort

Quan van acabar de llegir el testament estava al·lucinada. Estava en el palau de la justícia i tenia la mascareta posada, em costava respirar...m'estava ofegant. Òbviament, la meua àvia entra en la categoria de persona preocupada per la seguretat d'un gat! -vaig pensar. El seu gat persa, Safiro, va quedar "orfe" i qui havia d'ocupar-se d'ell era jo.

En poques paraules, va dir el següent: "Ana, ho necessites. Safiro t'ensenyarà el valor de la llibertat, et mostrarà la necessitat de la independència, et relaxarà cada dia, et mostrarà el valor dels costums, cultivarà en tu la paciència i concentració com a instruments per a la teua vida i sobretot et protegirà de la mala energia". Òbviament no estava vetllant només pel gat, el seu desig era mantenir una tradició perquè, segons ella, portem més de nou mil anys de relació amb gats que ens fan feliços. I així va ser...